

Anledning til at standse ved det Udtryk „preussisk Mønster“. Det er nemlig slet ikke Tilfældet, Berlin har ikke denne Skat, man kender der slet ikke Statsskatten. Man er i Virkeligheden bedre stillet i Tyskland, end man vil være det her med det, her er foreslaaet af Regeringen og fremsat af Flertallet i Betænkningen. Det er hos os et Princip, der for første Gang slaas fast, at man skal have en Statsskat med 15 pCt. hvilende saa stærkt, som Tilfældet er i Sverige, hvor man til en vis Grad har en saadan Skat som Statsskat, er den for intet at regne i Sammenligning med denne her. Det forkætrede Preussen staar i denne Sag i Virkeligheden bedre end vi. Jeg kunde derfor have ønsket, at det havde været muligt at skaffe Flertal for Socialdemokratiets Opfattelse af denne Sag, nemlig, at den bør være en kommunal Op-gave, og at Staten ikke bør blande sig deri, navnlig naar Staten, som Tilfældet er her, skruer sine Fordringer saa stærkt op, men selv uden dette vil jeg være en afgjort Modstander af dette Forslag, som gaar ud paa at beskatte Forlystelser, Varieteer o. s. v.

Heller ikke tror jeg, at vi skulle være Barnepige for, hvad Folk ønske at glæde sig ved. Det bør være Publikums egen Sag, og er der nogen, der tager Forargelse af, hvad de se og høre et Sted, hvor de brede Lag komme sammen, maa det blive Pressens Sag i den paagældende By, om man vil finde det formaalstjenligt at lade slikt passere uden Omtale, og det maa blive den statsindsatte Censors Sag at angive Grænserne for, hvad der kan bydes. Jeg er tilbøjelig til at tro, at meget af det, der ikke er efter adskillige Menneskers lidt mere saarbare Smag, men til Tider kan stikke lidt i Øjnene, vække lidt Forargelse, vilde kunne fjernes med stor Let-hed, naar Pressen vilde være Dommer over, hvad der fremkommer. Den er det alle-rede, men jeg tror, den gaar ofte lidt for nænsomt hen over det. Jeg tror mere paa Pressens Magt i denne Sag end paa Censors. I det hele taget maa Publikum, Folket selv, gøre sig klart, hvad det vil se og høre, og det skal hverken Rigsdagen eller andre Magter blande sig i.

Jeg har kun tilbage at fremsætte et Par Bemærkninger overfor et andet æret Mindretal, der repræsenteres af det ærede Medlem fra Fredensborg (Johan Knudsen), af hvem jeg havde ventet noget mere Modstand imod Lovforslagets Regeringsprincip, end jeg har fundet i hans Udtalelser i Be-tænkningen. Da man hørte det ærede

Medlem tale ved første Behandling, fik man et Indtryk af, at han i alt Fald var en decideret Modstander af Skat paa Tea-tre, at han mente, den kommunale Afgift, der her ydes for Øjeblikket, maa være fuldt tilstrækkelig, og ikke vilde gaa med til at forøge denne Afgift med Statsskat-tens 10 pCt., saa der i alt fremkommer en 15 pCt. Bruttoafgift. Naar man nu ser paa, hvad det ærede Medlem vil, synes man alligevel, at hans Mod er sunket, efter som Afgørelsen har nærmet sig. Han er gaaet med til Indrømmelser, som jeg beklager, da jeg havde troet, han i alt Fald vilde høre med til dem, der bestemt modsatte sig Teaterskatten. Det ærede Medlem har i øvrigt fremsat nogle mere specificerede Forslag, af hvilke det bedste, naar man endelig skal ind paa en Skat, er dette, at han skaaner Provins-selskaberne. Det er meget formaalstjenligt; det er meget hensynsfuldt; men det er ikke nok. Det ærede Medlem har aaben-bart i sin Betænkning og i den Stilling, han nu indtager til Lovforslaget, bidraget til at slaas Bro mellem Folketinget og Landstinget, til at gøre det lettere for Forslaget, naar det kommer op i det an-det Ting, at blive vedtaget der og faa de Højrestemmer, der nødvendigvis skulle til, for at det kan blive til Lov.

Jeg vil derfor, idet jeg beklager, at Socialdemokratiet staar ene, kun sige, at vi for vort Vedkommende ikke kunne tage nogen anden Stilling end at stemme imod Forslagets Overgang til tredje Behandling, men i øvrigt ikke ville blande os i Afgørelsen af Ændringsforslagene. Vi ville i Afstemningen over disse unnlade at stemme, og vi ville ved selve Sagens endelige Afgørelse stemme imod.

Grønborg: Under første Behandling af dette Lovforslag gjorde jeg den Opfattelse gældende, at Forslaget var baade uretfærdigt og urimeligt, og at det, hvis det blev til Lov i Landet, vilde virke som en Hin-dring for, at god Kunst kan faa gode Vil-kaar at arbejde og udfolde sig under og Befolkningen faa den lettest mulige Adgang til at komme i Berøring med denne; For-slagets Bestemmelser ville snarere have til Følge, at mange Mennesker søge hen til de tarvelige og billige Adspredelser. Forslaget har jo ingen moralsk Hensigt. Det er ikke Meningen med det at ville hemme og mod-arbejde Forlystelsessygen eller opmuntre Folk til at lade de daarlige Forlystelses-steder staa tomme og søge hen til en god Un-derholdning. Meningen er blot den at skaffe